

Noordse kusten II

Höga Kusten

We zwerven door de Höga Kusten. In het hoogseizoen schijnt het hier druk te zijn, maar voor ons is het een verstild en verlaten fjordenlandschap. Wolken drijven in hun eigen blauwe zee. Vanuit de bossen klinkt het geklop van een specht. De wind komt van zee en is fris – het water is maar negen graden Celsius. Het landschap ademt ruimte en oneindigheid.

Toen we gisteren in Lövvik aankwamen, lag er één andere boot, een schaamteloos grote Hallberg Rassy. Het Duitse echtpaar stond ons op te wachten om te helpen met aanleggen. Zij hadden duidelijk behoefte aan een praatje - waar komen jullie vandaan, waar gaan jullie naar toe? Met goedmoedige argeloosheid zei de Duitser dat zij niet verder naar het noorden gaan omdat het landschap ten noorden van Örnsköldsvik niet interessant is. (Wij gaan nog een kleine 300 mijl verder, tot het meest noordelijke punt van de Norrbottens). Ik had geen zin om verder ontmoedigd te worden, dus we kropen voor een kop thee in onze kleine kajuit en lazen beiden in onze eigen *The happy Isles of Oceania* van Paul Theroux. Norrbottens, interessant of niet: *off the beaten track*, zullen we maar zeggen, net als hij.

We waggelen met halve wind richting Bönhamn. De zon staat in het zuiden, achter ons, en maakt van zee en lucht een helwitte schittering. Boven de Björnlandhöjden achter Kramfors zien we de opbouw van onweersbuien – een vage donder in de verte. Maar ze verwelken als ze afdalen naar zee en bereiken ons niet. In het noordoosten wordt de ijlblauwe lucht van de blauw-zwarte zee gescheiden door een messcherpe horizon. De hele dag geen andere boten in zicht.

We zijn de enige gasten in het door rode houten huisjes omsloten haventje. Ik zit in de kuip en laat mijn blik gaan over de eilandjes in de verte. Op de rotsen die de nauwe ingang flankeren klinkt nu een vriendelijke branding, maar bij harde oostelijke winden zal het hier bulderen.

We reizen door een oeroud landschap. De rotsformaties van de

Höga Kusten dateren uit het précambrium en zijn meer dan een miljard jaar oud. In de laatste ijstijd was de ijskap hier tot drie kilometer dik. Toen het ijs verdween, is de aardkorst teruggeveerd en is het huidige prehistorische laaggebergte ontstaan. Over vierduizend jaar is dit landschap nog vierhonderd meter verder uit de zee omhooggekomen. Wij zijn voorbijgangers, ultrakorte flitsen van menselijk leven.

Ik kan de tweet van onze nieuwe minister van migratie niet uit mijn hoofd krijgen. Geconfronteerd met oude, volledig onacceptabele en onrechtstatelijke uitspraken over asielzoekers stelde zij dat ze die uitspraken destijds had gedaan als lid van de oppositie, en dat zij – nu ze minister wordt – zich zal bewegen binnen de rechtstatelijke grenzen. Er zijn

twee mogelijkheden: óf ze meende destijds wat ze zei en is dus een wolf in schaapskleren óf ze meende destijds niet wat ze zei en is een onoprechte maatschappelijke sfeerverzeker. Allebei heel erg, voor een minister. Ik vraag mij af of een weekje op een kleine boot langs de Höga Kusten haar - en anderen - misschien zou helpen om haar morele kompas terug te vinden. In het aanschijn van dit grootse en voorwereldlijke landschap kunnen bescheidenheid en deemoed haast niet uitblijven. Kleinzielig menselijk opportunisme heeft geen kans als je opgaat in de oneindigheid van dit oeroude decor. Vergelijk het gerust met de gelovige die zich voorstelt dat hij zich moet verantwoorden bij de Almachtige. Deze omgeving werkt normerend en zet de mens op de plek waar zij hoort: slechts één van de ontelbaar vele soorten; niet beter of belangrijker dan welke andere soort dan ook, net als alle andere uiteindelijk volledig onderworpen aan de grote krachten van de natuur. Ik besef dat ik een soort neo-panteïst ben.

Het is 21 juni, onze trouwdag. We ankeren in een diepe baai, onderaan het Skulenskogens natuurpark en maken een lange wandeling door een van de oerbossen die nog over zijn aan de Zweedse oostkust. Torenhoge dunne zilveren berken waaien in de vlagerige wind. Ze staan zij aan zij met sparren en dennen. Dichte onderbegroeiing. Op ruim tweehonderd meter boven zee vinden we uitgestrekte keienvelden. Ooit lagen die op zeeniveau, voortgestuwd en daar verzameld door machtige gletsjers. Onder de keien is hier en daar het tikkelen en gorgelen van waterstroompjes hoorbaar, op weg naar zee.

Nóg hoger krijgen we fantastische vergezichten: uitlopers van het heuvelland, eilandjes voor de kust en de zee, waarachter, ver weg, Finland moet liggen. 's Avonds trakteren we onszelf op overheerlijke zalm en een harsige Duitse witte wijn. We maken we een tochtje in onze kajak. Aan de kant staan twee koepeltentjes tussen de dennen. Er kringelt blauwige rook omhoog; er wordt gebarbecued op een kampvuurtje. Om middernacht schemert het. Donkerder zal het vannacht niet worden.